

Gorka Knörr
Eurodiputat d'Eusko Alkartasuna (1999-2001)
@GorkaKB

Recordant a McCormick

Fa uns dies que he tornat al Parlament Europeu, amb ocasió de la presentació que farem davant del Tribunal d'Estrasburg del recurs dels que, essent membres de la Mesa del Parlament Basc, vam ser condemnats pel Suprem espanyol per haver-nos negat a dissoldre el grup parlamentari Sozialista Abertzaleak.

Aquesta tornada al Parlament Europeu ha estat per mi un retrobament físic amb un espai en el qual vaig desenvolupar, al llarg de dos anys, una feina molt intensa —quelcom al que estan ben acostumats aquells que pertanyen a grups petits i que, com era el meu cas, era l'únic representat de la coalició que integràvem Eusko Alkartasuna i Esquerra—; un retrobament veritablement *frappant* i ple de nostàlgia.

Lògicament, arran d'aquesta visita, durant un parell de dies m'han estat voltant pel cap un munt de persones i d'anècdotes viscudes al Parlament Europeu. Penseu que, d'una banda, per aquella cambra desfilen tota mena de personatges. Un pot trobar-se al passadís, a l'ascensor o entrant al plenari, amb Le Pen o Berlusconi; o seure al costat de Mario Soares; o saludar a velles glòries de l'esport, com ara el recentment traspassat Pietro Mennea, o l'expilot de ral·lis Ari Vatanen; o tenir confidències —que mai no podré explicar en públic— sobre el País Basc amb l'actual president del Parlament Europeu, Martin Schultz; o compartir un viatge de treball a Kosovo amb l'Emma Bonino; o conversar amb l'expresident colombià Pastrana sobre el procés de pau a Colòmbia; o compartir una sessió sencera en Comissió, *tête-à-tête*, amb la ministra

d'Economia de Dinamarca o amb Laurent Fabius; o intentar enraonar —potser hauria de dir, més aviat, barallar-me— amb Mario Monti en sessió pública de la Comissió d'Assumptes Econòmics sobre el concert econòmic del País Basc; i, com no dir-ho, trobar-me amb aquell que, quan jo tenia divuit anys i acostumava a córrer davant la «Gristapo» pels carrers de Barcelona, era el líder del moviment de maig del 68 a París, Daniel Cohn-Bendit, amb el que vaig poder gaudir l'ocasió de compartir moltes sessions de grup parlamentari i xerrades en privat.

Però si em pregunten sobre quin va ser el llibre o qui ha estat la persona que més em va impressionar durant la meua estada al Parlament Europeu, hauria de dir, en primer lloc, que els dos anys que hi vaig ser els recordo com un període de la meua vida en el qual vaig abandonar gairebé d'una manera absoluta la literatura. Quan un s'endinsa en aquella cambra, d'ençà el matí fins la nit viu envoltat de gent que ve a explicar-te la seva vida i els seus problemes, i de muntanyes d'informació en forma de documents de tota mena, dels que amb prou feina aconsegueixes fer una tria del que t'interessa i realment li pots dedicar un temps raonable. A banda d'això has de llegir tot un seguit d'informes sobre el projectes legislatius que has de treballar a la teva comissió i també sobre aquells que, no sent-ho, els has de treballar igualment, discutir al si del grup parlamentari i votar en el plenari mensual d'Estrasburg. Tot això per dir que del meu pas per Estrasburg i Brussel·les no guardo un especial record de cap llibre relacionat amb Europa; tot eren *rapports* dia rere dia.

Durant la participació en la Convenció Europea i al llarg del procés constitucional, MacCormick va encunyar el terme «ampliació interna de la Unió Europea»

Si parlem de persones, en podria parlar de moltes, perquè, malgrat la mala fama que persegueix al Parlament Europeu, hi vaig trobar molt bona gent, i gent molt treballadora, independentment de la pertinença a un o un altre grup. Faré, però, un esment d'una persona molt especial, un gran professor i excel·lent europarlamentari, que vaig conèixer al grup de l'Aliança Lliure Europea; una persona molt respectada per tots els grups, i molt especialment per la seva feina a la Comissió d'Afers Constitucionals: Neil MacCormick, parlamentari del Scottish National Party.

Tinc gravades en la meva memòria aquelles intervencions seves, d'oratória brillant i contundent. Recordo com s'aixecava del seu escó i prenia la paraula, i amb to enèrgic i respectuós es dirigia al President de la Cambra. Recordo també com es referia a la cambra amb el mot anglès «House», que ressonava tan especial, impactant. No debades era un membre del Scottish National Party, amb una llarga carrera com a jurista, professor, parlamentari i investit «Sir» per la reina d'Anglaterra.

No es gens menyspreable, d'altra banda, la seva contribució al discurs de les nacions sense estat europees, quan durant la seva participació en la Convenció Europea i al llarg del

procés constitucional de la UE, va encunyar el terme «ampliació interna». Trobo que ara, més que mai, en front de tants i tants discursos de la por que es fan per atemorir els partidaris de la emancipació nacional d'Escòcia i Catalunya, amb allò que ens faran fora d'Europa, s'ha de fer valdre el concepte de l'ampliació interna de la Unió Europea. Nosaltres no volem ni hem volgut mai establir fronteres, són ells, els que parlen de la nostra exclusió, els que parlen de fronteres, mentre que nosaltres volem, com deia MacCormick, que la UE miri al seu si i reconegui les velles nacions europees, que hi han estat i hi seran sempre.

Han passat cinc anys d'ençà que en MacCormick ens va deixar. Però el seu discurs, potent i engrescant, seguirà ben vigent al nostre cor i en l'esdevenir dels nostres pobles europeus. ◀

Neil MacCormick
(Glasgow, 1941 – Edimburg, 2009)

L'obituari del diari britànic *The Guardian* definia la mort de Neil MacCormick com una gran pèrdua per al món de l'educació i les lletres però també per al futur d'Escòcia i d'Europa. Fill d'un fundador de l'SNP, Neil MacCormick va fer de la reivindicació nacional escocesa una causa cívica, inclusiva i refractària de plantejaments xovinistes i antianglesos, la qual entronca, inspirant-se en la pròpia Il·lustració escocesa, amb els seus estudis jurídics a favor de la qualitat democràtica. Nació i democràcia, dos elements claus de la vida acadèmica i política de MacCormick. La primera, desenvolupada des de la University of Edinburgh, on va ser, a part de degà de la Facultat de Dret i vicerector, un catedràtic que generació rere generació, des de 1972, va influenciar a multitud d'alumnes. La segona, la política, té el principal escenari al Parlament Europeu, d'on va ser diputat per l'SNP entre 1999 i 2004. De la seva activitat com a parlamentari en destaquen els treballs en el si de la Comissió sobre el Futur d'Europa, encarregada d'elaborar la Constitució Europea. Allà va parlar, per primera vegada, de l'ampliació interna de la UE: el camí d'Escòcia i Catalunya per ser a Brussel·les i al món amb veu pròpia. ◀